

**KAMMARRÄTTEN
I STOCKHOLM**
Migrationsöverdomstolen
Avdelning 1

DOM

2012-06-21
Meddelad i Stockholm

Mål nr UM 10509-10

KLAGANDE

Ombud och offentligt biträde:

MOTPART

Migrationsverket

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Förvaltningsrättens i Stockholm, migrationsdomstolen, dom den
30 november 2010 i mål nr UM 13359-10, se bilaga
(Migrationsverkets ärende nr)

SAKEN

Uppehållstillstånd m.m.

MIGRATIONSÖVERDOMSTOLENS AVGÖRANDE

1. Migrationsöverdomstolen avslår överklagandet.
2. Migrationsöverdomstolen beslutar att ersättning ska betalas till
som offentligt biträde med 10 258 kr, varav 6 991 kr för
arbete, 1 216 kr för utlägg och 2 051 kr för mervärdesskatt.

Postadress
Box 2302
103 17 Stockholm

Besöksadress
Birger Jarls Torg 5

Telefon
08-561 690 00
E-post: kammarrattenistockholm@dom.se

Telefax
08-14 98 89

Expeditionstid
måndag–fredag
09:00-16:00

YRKANDEN M.M.

yrkar att Migrationsöverdomstolen med ändring av migrationsdomstolens dom beviljar henne permanent uppehållstillstånd och flyktingstatusförklaring. Hon anför bl.a. följande till stöd för sin talan.

Migrationsverket och migrationsdomstolen har funnit att hennes utsaga när det gäller politiskt engagemang m.m. inte är trovärdig. Hennes uppgifter om sexuella övergrepp har emellertid inte ifrågasatts. Migrationsdomstolen har i sin dom anfört att domstolen inte finner anledning att ifrågasätta uppgifterna om att hon utsatts för övergrepp. Det framgår även av den ingivna dokumentationen att undersökningsfynd kan styrka att hon har blivit utsatt för tortyr och misshandel på det sätt som hon berättat om.

Den aktuella förekomsten av sexuellt våld mot kvinnor i hennes hemland, Demokratiska republiken Kongo (DRK), är allvarlig. Utbredningen av våldet är omfattande, vilket framgår bl.a. av Amnesty International, Annual report 2011, Democratic Republic of The Congo. Rapporten visar att statliga soldater, polis och beväpnade grupper använder sig av sexuellt våld gentemot kvinnor och att detta är vanligt förekommande. De som gör sig skyldiga till sådant våld skyddas ofta av högre uppsatta personer. Samma sak framgår av Human Rights Watch, Country Summary, Democratic Republic of Congo, januari 2012 (s. 2). Landinformationen ger en entydig bild av att det sexuella våldet mot kvinnor är ett betydande problem i DRK.

Förutom de skyddsskäl hon har hänvisat till i underinstanserna föreligger det i hennes fall synnerligen ömmande omständigheter i enlighet med 5 kap. 6 § utlänningslagen (2005:716), omständigheter som sammantaget medför att hennes talan ska bifallas. I detta avseende ska hennes hälsotillstånd beaktas och att hon lider av posttraumatisk stress på grund av den behandling hon utsattes för när hon var fängslad i hemlandet. En ytterligare omständighet

som ska vägas in i den sammantagna bedömningen är situationen i hennes hemland. FN:s kommitté mot tortyr m.m. (kommittén) har i ett utlåtande den 14 maj 2010 rörande ett klagomål till kommittén (Communication No. 322/2007, mot Sverige) tagit sikte just på ett förhållande som är relevant för det nu aktuella rekvisitet i utlänningslagen. Sexuellt våld mot kvinnor förekommer i hela DRK, vilket framgår av de tre FN-rapporter kommittén hänvisar till i sin utredning. De svåra upplevelser som hon har varit med om i hemlandet, hennes tillstånd på grund av dessa och risken för nya sexuella övergrepp i DRK är omständigheter som tillsammans, utan att vara skyddsgrundande, gör att en utvisning av henne till det landet är olämplig sett mot bakgrund av hur hennes situation där skulle komma att se ut. Den motivering som kommittén har lämnat är tämligen tydlig och visar att en utvisning av henne till DRK under rådande förhållanden är olämplig. Landinformationen ger ytterligare stöd för standpunkten att de förhållanden som i dag råder för kvinnor som utsatts för sexuellt våld i DRK är sådana att ”situationen i hemlandet” utgör skäl att bifalla en ansökan. Detta givetvis för det fall det i kvinnans asylskäl inryms – precis som i hennes egen situation – att hon har utsatts för just sexuella övergrepp av militär eller liknande.

Migrationsverket

Migrationsverket bestrider bifall till överklagandet och anför bl.a. följande.

Vad gäller de åberopade skyddsskälerna bör det först provas om situationen i ett visst land/region och förhållandena i detta/denna är sådana att alla (eller alla i en viss grupp) som kommer från landet/regionen måste ges rätt att stanna som skyddsbehövande (MIG 2007:12). I sin dom den 10 februari 2009 i målet S.M. mot Sverige (appl. no. 47683/08) har Europadomstolen för mänskliga rättigheter (Europadomstolen) angett att det finns flera rapporter om ständiga, allvarliga brott mot de mänskliga rättigheterna, speciellt mot kvinnor, i DRK. Europadomstolen ansåg sig ändå tvungen att fastställa om den personliga situationen hos klaganden i det målet var sådan att det skulle utgöra ett brott mot artikel 3 i den europeiska konventionen om skydd för de

mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (europakonventionen) att utvisa henne från Sverige. Genom att Europadomstolen prövat klagandens individuella skäl torde den därmed ha ansett att den allmänna situationen inte i sig har varit tillräcklig. Vidare fann Europadomstolen den 24 januari 2012 i målet m.fl. mot Sverige (appl. no. 50043/09) att en åberopad hög risk för våldtäkt måste göras sannolik genom individuella skäl. När det gäller det ovan nämnda avgörandet från kommittén kan konstateras att beslutets motivering är förhållandevis vag och det är svårt att dra någon generell slutsats av beslutet, vilket får ses som ett in casu-avgörande. Europadomstolens avgöranden äger även större tyngd som vägledning, varför rättsläget i den delen torde vara klarlagt.

Det är ostridigt att det förekommer sexuellt våld i DRK. Utbredningen av våldet förefaller variera kraftigt mellan olika delar av landet. Situationen är sämre i östra delen av landet där det råder konflikter av varierande svårighetsgrad. Förhållandena i övriga delar av landet är oroande. Det är emellertid svårt att uttala sig i detalj om den exakta utbredningen av våldet. Mycket av det som skrivs i landinformationen behandlar just östra delen av landet. Vid en genomgång av den tillförda landinformationen framträder bilden av att den allmänna situationen i DRK avseende sexuellt våld är problematisk och i vissa delar mycket problematisk. Det är dock oklart om förhållandena har förvärrats under den senaste tiden eller om det snarare är så att de alltså är dåliga. Det finns dock inte anledning att frånga Europadomstolens inställning att det krävs individuella skyddsskäl. Den allmänna situationen i DRK är inte sådan att det i utlänningslagens mening är tillräckligt att vara kvinna från DRK för att uppfylla kravet på en sannolik hotbild.

har uppgett att hon kommer från den östra delen av DRK där det råder konflikt. Som framgår av såväl Migrationsverkets beslut som migrationsdomstolens dom har hon emellertid lämnat motstridiga uppgifter. Vidare motsägs hennes uppgifter av den språkanalys som gjorts och som torde vara den enda bevisning som finns avseende hennes hemvist.

Migrationsdomstolen fann följaktligen att [redacted] har stark anknytning till Kinshasa och [redacted] där hon utbildat sig och varit bosatt under större delen av sitt liv. I dessa delar av DRK råder inte konflikt av det slag som förekommer i de östra delarna av landet. Den omfattande landinformation som tillförts målet ger heller inte vid handen att omfattningen av sexuellt våld i [redacted] eller Kinshasa är sådan att den i sig grundar en rätt till skydd.

Vad gäller frågan om det föreligger synnerligen ömmande omständigheter enligt 5 kap. 6 § utlänningslagen i [redacted] fall så är det hon som har bevisbördan för att de omständigheter som åberopas till stöd för den undantagsbestämmelsens tillämpning är för handen. Med beaktande av de trovärdighetsbrister som föreligger i målet torde hon inte i denna del kunna få åtnjuta bevislättnad. Det framstår inte som rimligt att först avslå en talan om asyl på grund av bristande trovärdighet men sedan lägga berättelsen till grund för ett bifall enligt 5 kap. 6 § utlänningslagen. Det är inte heller möjligt att bedöma samma omständighet på olika sätt inom ramen för ett och samma mål. Den allmänna situationen i sig för kvinnor i [redacted] eller Kinshasa gör det därför inte sannolikt att undantagsregeln i 5 kap. 6 § utlänningslagen kan tillämpas.

Den allmänna situationen för kvinnor i DRK är, som framgått ovan, problematisk. Situationen i sig är dock inte tillräcklig för att asyl ska beviljas. Vid prövningen enligt 5 kap. 6 § utlänningslagen, och bedömningen av situationen i hemlandet i det sammanhanget, ska det göras en individuell koppling eftersom den allmänna situationen i ett land generellt sett inte i sig utgör grund för uppehållstillstånd (jfr MIG 2009:8). Av detta följer att enbart situationen i hemlandet inte bör kunna utgöra grund för uppehållstillstånd enligt den bestämmelsen, något som vinner stöd av att Migrationsöverdomstolen vid ett flertal tillfällen betonat att det just rör sig om en sammantagen bedömning.

- International Committee of the Red Cross, DR Congo: conflict-related dangers still a daily reality for thousands of people, 24 november 2011
- Amnesty International, Annual report 2011, Democratic Republic of The Congo
- Human Rights Watch, Country Summary, Democratic Republic of Congo, januari 2012
- General Assembly, Security Council, Conflict-related sexual violence, Report of the Secretary-General, 13 januari 2012
- Monusco, Report on the investigation missions of the United Nations joint human rights office into the mass rapes and other human rights

violations committed in the villages of Bushani and Kalambahiro, in Masisi territory, North Kivu, on 31 December 2010 and 1 January 2011

- UN Observatory for the Protection of Human Rights Defenders, Annual report 2011
- UNHCR, Democratic Republic of the Congo: UN envoy on sexual violence in conflict welcomes sanctioning of militia leader
- Congressional Research Service, The Democratic Republic of Congo: Background and Current Developments, 1 september 2011
- Oxfam Briefing Note, "We are entirely exploitable", The lack of protection for civilians in eastern DRC, 28 juli 2011
- UD, Mänskliga rättigheter i Demokratiska republiken Kongo 2010

SKÄLEN FÖR AVGÖRANDET

I målet är det fråga om _____ är berättigad till internationellt eller övrigt skydd i Sverige av det skälet att hon har behov av sådant skydd eller om hon har rätt till uppehållstillstånd här på grund av synnerligen ömmande omständigheter. I sammanhanget gör sig också Sveriges folkrättsliga åtaganden när det gäller mänskliga rättigheter gällande.

Skyddsbehov

a) Tillämpliga nationella bestämmelser m.m.

_____ har inte närmare preciserat sitt skyddsbehov i rättslig bemärkelse. Hon har emellertid hävdade att hon varit politiskt verksam i sitt hemland DRK samt att hon frihetsberövats och utsatts för tortyr, sexuella övergrepp och misshandel som en följd av denna verksamhet. Enligt Migrationsöverdomstolens uppfattning aktualiserar målet frågan om

_____ är att betrakta som antingen flykting, alternativt skyddsbehövande eller övrig skyddsbehövande. Av 5 kap. 1 § utlänningslagen framgår att samtliga dessa kategorier av personer i princip är berättigade till uppehållstillstånd i Sverige.

Med flykting avses bl.a. en utlänning som befinner sig utanför det land som personen i fråga är medborgare i, därför att han eller hon känner välgrundad fruktan för förföljelse på grund av politisk uppfattning eller på grund av kön eller annan tillhörighet till en viss samhällsgrupp, och inte kan, eller på grund av sin fruktan inte vill, begagna sig av sitt hemlands skydd (4 kap. 1 § första stycket utlänningslagen). En alternativt skyddsbehövande är bl.a. en utlänning, som inte är flykting men som ändå befinner sig utanför sitt hemland därför att det finns grundad anledning att anta att han eller hon vid ett återvändande dit skulle löpa risk att utsättas för tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning och som inte kan, eller på grund av en sådan risk inte vill, begagna sig av hemlandets skydd (4 kap. 2 § första stycket samma lag). En övrig skyddsbehövande, slutligen, är bl.a. en utlänning som varken är flykting eller alternativt skyddsbehövande men som befinner sig utanför hemlandet av det skälet att han eller hon på grund av svåra motsättningar där känner välgrundad fruktan att utsättas för allvarliga övergrepp (4 kap. 2 a § första stycket 1 samma lag). I inget av fallen spelar det någon roll om utlänningens skyddsbehov är ett resultat av hemlandets myndigheters eget agerande eller om det uppstått på grund av enskildas handlingar som myndigheterna inte kan antas erbjuda honom eller henne trygghet mot.

Vad förföljelse på grund av kön beträffar bör i det här sammanhanget nämnas de överväganden som gjordes i samband med att begreppet kön kom att ingå bland flyktingdefinitionens förföljelsegrunder, vilket ägde rum samtidigt som den nuvarande utlänningslagen trädde i kraft den 31 mars 2006. Regeringen uttalade i förarbetena (prop. 2005/06:6 s. 22 f.) bl.a. följande. När formerna för förföljelse tar sig olika uttryck beroende på om den förföljde är man eller kvinna brukar man i flyktingrättsliga sammanhang tala om könsspecifik förföljelse. Våldtäkt kan anses utgöra könsspecifik förföljelse när det gäller kvinnor. Det finns otaliga exempel på att våldtäkt mot kvinnor används systematiskt som en strategi i krigföring, där övergreppen har till syfte att förnedra inte bara kvinnan utan också hennes

anhöriga. En våldtäkt kan ha sin grund i kvinnans eller hennes anhörigas ras, nationalitet, religion, tillhörighet till viss samhällsgrupp eller politiska åskådning men den kan också ha orsaker som inte har anknytning till flyktingdefinitionens förföljelsegrunder. Våldtäkt är inte i alla sammanhang en könsspecifik förföljelsemetod. Som tortyrmetod kan sådana övergrepp förekomma såväl mot män som mot kvinnor. Förföljelse på grund av kön innebär att orsaken, eller delar av orsaken, till att förföljelsen riktar sig mot personen i fråga står att finna i hans eller hennes könstillhörighet. Enligt vedertagen svensk och internationell praxis är kravet på orsakssamband uppfyllt om någon av de grunder för förföljelse som räknas upp i flyktingdefinitionen är en bidragande orsak till förföljelsen. Flera förföljelsegrunder kan också vara tillämpliga samtidigt. När förföljelsen grundar sig delvis på kön och delvis på någon av de fem förföljelsegrunderna kan alltså förutsättningarna för flyktingskap vara uppfyllda redan med nuvarande tolkning av flyktingbestämmelsen. Kön, ensamt eller i förening med andra kännetecken, ska kunna grunda tillhörighet till en viss samhällsgrupp i den svenska utlänningslagens mening och den som söker skydd undan sådan förföljelse ska därmed på denna grund kunna ges flyktingstatus. Beträffande förföljelse på grund av kön är det viktigt att beakta samhällsstrukturen i den asylsökandes hemland och dess betydelse för statens vilja och förmåga att erbjuda invånarna skydd. Förföljelse som sker inom den privata sfären kan utgöra grund för flyktingskap beroende på de motiv som ligger bakom statens oförmåga eller ovilja att ge skydd. Statens oförmåga kan bero på t.ex. resursbrist eller ineffektivitet vilket inte kan knytas till någon förföljelsegrund. Den utsatte är då inte en flykting i lagens mening. En person, som riskerar att bli utsatt av enskilda för förföljelse på grund av kön, vägras emellertid i vissa fall skydd i hemlandet som en uppenbar följd av rådande politiska, sociala, religiösa eller kulturella strukturer, vilka i detta sammanhang får sägas innefatta det som benämns könsmaktsstruktur. I sådana fall kan personen vara att betrakta som flykting.

b) Internationell reglering m.m. inom området för mänskliga rättigheter

Förutom de nationella bestämmelser som redovisats ovan – och som när det gäller flyktingskap och alternativt skyddsbehov har sina motsvarigheter i det internationella och unionsrättsliga regelverket inom migrationsrättens område (t.ex. artikel 1 A i 1951 års Genèvekonvention angående flyktingars rättsliga ställning och det s.k. skyddsgrundsdirektivet¹) – finns det även internationella konventioner inom området för mänskliga rättigheter (MR) som är av betydelse i detta sammanhang och som Sverige är bundet av. Både inom ramen för Europarådet och FN har det antagits konventioner, vilka syftar till att förhindra att människor utsätts för tortyr och annan allvarlig ”illabehandling”. Några av dessa har särskild relevans för det nu aktuella målet.

Europakonventionen från 1950, som Sverige inte bara har ratificerat utan också gjort till en del av sin egen lagstiftning, innehåller ett förbud mot tortyr och omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning (artikel 3). Förbudet är absolut i den meningen att det inte ens vid nödläge får vidtas några åtgärder som innebär en avvikelse från skyldigheten att upprätthålla förbudet (artikel 15.2). Någon bestämmelse som i detta avseende direkt tar sikte på migrationsmyndigheternas verksamhet finns emellertid inte i europakonventionen. Det följer däremot, sedan lång tid tillbaka, av praxis från Europadomstolen att myndigheterna i de stater som har ratificerat konventionen också måste beakta dess artikel 3 när de överväger att t.ex. avvisa eller utvisa en person från det nationella territoriet (se bl.a. domen den 6 mars 2001 i målet *mot Storbritannien*). Inte heller innehåller europakonventionen någon definition av t.ex. begreppet tortyr. Detta begrepp, liksom de övriga begreppen i artikel 3 (”omänsklig” respektive ”förnedrande”), får i stället sin konkreta innebörd genom Europadomstolens praxis.

---

¹ Rådets direktiv 2004/83/EG av den 29 april 2004 om miniminormer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska betraktas som flyktingar eller som personer som av andra skäl behöver internationellt skydd samt om dessa personers rättsliga ställning och om innehållet i det beviljade skyddet

En motsvarighet till artikel 3 i europakonventionen finns i artikel 7 i 1966 års FN-konvention om medborgerliga och politiska rättigheter. Inom ramen för FN har det också antagits en konvention som uteslutande handlar om åtgärder för att förhindra bl.a. tortyr. I 1984 års FN-konvention mot tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning (antitortyrkonventionen) finns bl.a. ett uttryckligt förbud mot att ”utvisa, återföra eller utlämna” en person till en annan stat, i vilken det finns grundad anledning att tro att han eller hon skulle vara i fara för att utsättas för tortyr (artikel 3).

Till skillnad från europakonventionen innehåller antitortyrkonventionen en definition av vad som avses med tortyr. Enligt dess artikel 1 avses med begreppet tortyr varje handling genom vilken allvarlig smärta eller svårt lidande, fysiskt eller psykiskt, medvetet tillfogas någon antingen för sådana syften som att erhålla information eller en bekännelse av honom/henne eller en tredje person, att straffa honom/henne för en gärning som han/hon eller en tredje person har begått eller misstänks ha begått eller att hota eller tvinga honom/henne eller en tredje person eller också av något skäl som har sin grund i någon form av diskriminering. Som ytterligare förutsättning anges att smärtan eller lidandet åsamkas av eller på anstiftan eller med samtycke eller medgivande av en offentlig tjänsteman eller någon annan person som handlar såsom företrädare för det allmänna. (Se prop. 1985/86:17 s. 4 och 12)

Som framgått ovan har åberopat ett utlåtande från
kommittén den 14 maj 2010 avseende en kvinna och hennes dotter,
medborgare i DRK och med hemvist i provinsen Equateur, som stod i
begrepp att bli utvisade från Sverige. I utlåtandet i fallet mot Sverige
hänvisade kommittén till olika FN-rapporter som redovisade alarmerande
nivåer av våld mot kvinnor över hela landet. Av en av rapporterna framgick
att våld mot kvinnor, i synnerhet våldtäkter och gängvåldtäkter begångna av
beväpnade män och civila, fortsatte att vara ett allvarligt bekymmer, också i
områden som inte var påverkade av väpnad konflikt. Enligt en annan av

rapporterna förekom det alarmerande siffror när det gällde fall av sexuellt våld över hela DRK, vilket bekräftade att detta inte var begränsat till områden med väpnad konflikt utan inträffade över hela landet. I ljuset av informationen ansåg kommittén att konfliktsituationen i DRK gjorde det omöjligt att identifiera särskilda områden i landet som kunde anses säkra för klagandena. Kommitténs slutsats blev att det fanns grundad anledning att anta att klagandena riskerade att utsättas för tortyr om de sändes tillbaka dit.

Vidare prövades ett liknande fall av kommittén den 3 juni 2011,

(Communication No. 379/2009). Klaganden i det fallet hade bott och arbetat i Lubumbashi i södra delen av DRK innan hon begav sig till Sverige. Även i det här fallet lade kommittén ett antal FN-rapporter till grund för sin bedömning. Enligt rapporterna fortsatte allvarliga MR-kränkningar – inklusive våld mot kvinnor, våldtäkter och gängvåldtäkter begångna av väpnade styrkor, rebellgrupper och civila – att äga rum runt om i DRK och inte endast i områden där det rådde väpnad konflikt. I rapporter från början av 2011 betonades att sexuellt våld fortsatte att vara ett allvarligt bekymmer, särskilt i konfliktområden, och att fenomenet, trots myndigheternas försök att komma till rätta med det, fortfarande var utbredd och påverkade i synnerhet tusentals kvinnor och barn. Liksom i sitt tidigare utlåtande konstaterade kommittén att det inte gick att peka ut några säkra områden i DRK och upprepade slutsatsen att det fanns grundad anledning att anta att klaganden riskerade att utsättas för tortyr om hon skickades tillbaka till hemlandet.

Även Europadomstolen har haft anledning att under senare år i ett par fall ta ställning till situationen i DRK och dess inverkan på bedömningen av klagomål enligt artikel 3 i europakonventionen. Ett av fallen har Migrationsverket redan hänvisat till, målet mot Sverige. I det målet noterade Europadomstolen att det förekom rapporter om fortlöpande, allvarliga MR-kränkningar i landet, särskilt mot kvinnor. Efter att ha konstaterat detta övergick emellertid domstolen, som verket har påpekat, till att utreda om klagandens – en kvinna som hävdade att hon våldtagits och könsstympats efter att ha gripits av soldater – egen situation var sådan att det

skulle strida mot artikel 3 i europakonventionen att sända tillbaka henne till DRK. Europadomstolen kom i det fallet fram till att klaganden, som de facto redan hade skickats tillbaka till DRK, inte hade gjort sin berättelse tillräckligt trovärdig och att hon därför inte hade lyckats visa att återsändandet av henne dit hade utsatt henne för en verklig risk att bli förföljd, arresterad, torterad och/eller dödad.

I ett annat fall, målet mot Nederländerna (appl. no. 29031/04), gjorde Europadomstolen i dom den 1 juni 2010 på nytt en bedömning av förhållandena i DRK. Klagande i det fallet var en man som tidigare varit politiskt verksam där och av det skälet erhållit asyl i Nederländerna. Som en följd av att han dömts för brott i Belgien beslutade de nederländska myndigheterna att återkalla hans uppehållstillstånd, vilket ledde till att han vände sig till Europadomstolen med klagomål enligt bl.a. artikel 3 i europakonventionen. I domen hänvisade domstolen till viss information från slutet av 2008 rörande den allmänna situationen i DRK, av vilken det framgick att ansträngningarna att stabilisera landets östra region inte varit framgångsrika men att säkerhetssituationen i övriga delar av DRK förblivit stabil. I sina slutsatser konstaterade Europadomstolen att den allmänna situationen i DRK vid tiden för domen var oroväckande, särskilt vad beträffade förhållandena i Kivuprovinserna i nordost. Domstolen noterade emellertid att klaganden hade bott i Kinshasa innan han lämnade DRK och att det inte fanns något skäl att tro att han skulle komma att utvisas till landets nordöstra delar. Vidare hade klaganden, enligt Europadomstolen, inte visat att den allmänna situationen i DRK var sådan att varje återsändande dit med nödvändighet skulle innefatta ett brott mot artikel 3 i europakonventionen. Av det skälet kom domstolen fram till att den allmänna situationen i DRK inte var av sådant extremt och allmänt våldsamt slag att det fanns en verklig risk för illabehandling av den blotta anledningen att en enskild person skulle komma att utsättas för våld vid sin återkomst dit.

c) Situationen i DRK

Som ett led i utredningen har Migrationsöverdomstolen, som nämnts ovan, tillfört målet ett flertal dokument från olika källor för att belysa förekomsten och utbredningen av sexuellt våld mot kvinnor i DRK. Baserat på den information dokumenten innehåller redovisas i det följande hur Migrationsöverdomstolen uppfattar den situation som rått i landet under senare år.

Under snart ett decennium, efter det tioåriga inbördeskrig som tog slut 2003, har läget i östra delen av DRK varit kaotiskt och kännetecknats av lågintensiva konflikter. Detta beror på den politiska situationen, både i DRK och i dess grannländer i Afrikas storasjöregion. Under lång tid har de kongolesiska myndigheterna saknat kontroll över delar av det egna territoriet. Flera av landets östliga provinser har blivit en tillflyktsplats för utländska väpnade styrkor och en bas för attacker riktade mot dessas egna respektive stater. Det finns dessutom en koppling mellan den rikhaltiga tillgången på mineraler i nordöstra DRK och väpnade gruppers aktiviteter i området, som bl.a. annat innefattar illegal mineralutvinning. Fredsavtal som ingåtts grannländerna emellan, och med bl.a. DRK som part, har inte hållits och närvaron av mer än ett dussin miliser och beväpnade extremistgrupper har präglat situationen i landets norra och östra delar under många år. Det miserabla säkerhetsläget där har inneburit att många människor, enligt vissa beräkningar så många som 1,7 miljoner, har blivit internflyktingar.

Det instabila läget i DRK – i synnerhet i de norra och östra delarna – har alltså medfört stora svårigheter för de människor som befunnit sig där. En mångfald av allvarliga övergrepp mot civilbefolkningen på landsbygden i oroshärdarna har rapporterats. Brist på disciplin bland reguljära militära förband, inklusive inom den kongolesiska armén, och avsaknad av respekt för mänskliga rättigheter råder överlag. Till detta kommer den helt irreguljära verksamhet som övriga väpnade grupperingar och rena banditgäng ägnar sig åt. Även mot personalen hos det FN-organ (först

MONUC, senare MONUSCO), som haft i uppdrag att verka fredsbevarande i de aktuella områdena samt att skydda civilbefolkningen där, har kritik riktats för övergrepp mot enskilda, t.ex. i form av sexuellt utnyttjande av lokalbefolkningen. Säkerhetsstyrkor och rebellgrupper av olika slag uppges ha dödat, bortfört, torterat och våldtagit civilpersoner i samband med att deras hem och byar plundrats, bränts ner eller förstörts på annat sätt.

Det kongolesiska samhället är traditionellt patriarkalt och kvinnor har en generellt sett svag ställning. Våld mot kvinnor och särskilt sexuellt våld når mycket höga nivåer i DRK. Massvåldtäkter och andra former av sexuellt våld används som en del i den väpnade kampen. Unga flickor, särskilt i östra DRK, har utsatts för sexuellt våld från regeringssoldaters sida. Den absolut största delen av alla fall av sexuellt våld har rapporterats från de östra provinserna men fenomenet förekommer också i andra delar av landet. Det föreligger återkommande rapportering om samma incidenter som inträffat under senare år och som innefattat massövergrepp i form av våldtäkter och annat sexuellt våld mot i synnerhet kvinnor i samband med konflikter och andra oroligheter i provinserna Nordkivu (distrikten Masisi och Walikale) och Sydkivu (distrikten Fizi och Bwale) i östra delen av DRK samt i provinsen Orientale (distriktet Ituri) i landets nordöstra del. Även provinsen Equateur väster om Orientale omnämns vid några tillfällen i samband med liknande rapporter.

d) Migrationsöverdomstolens bedömning

Migrationsöverdomstolen konstaterar inledningsvis att inte har åberopat några handlingar till stöd för sin identitet eller till styrkande av den politiska verksamhet hon påstår att hon har ägnat sig åt i hemlandet. Hon får emellertid anses ha gjort sannolikt att hon har sitt ursprung i DRK. Hennes skyddsbehov ska därför prövas mot det landet. Med hänvisning till vad som framkommit i underinstanserna – i synnerhet de varierande uppgifter hon lämnat om sina vistelser i städer i skilda delar av DRK, inklusive i provinsen Orientale, och informationen rörande hennes

politiska engagemang, i kombination med resultatet av den vidtagna språkanalysen – instämmer Migrationsöverdomstolen i migrationsdomstolens bedömning att hennes skyddsbehov ska prövas i förhållande till Kinshasa och städer belägna i västra delen av DRK.

Även när det gäller uppgifter om att hon riskerar förföljelse på grund av tidigare politisk verksamhet i hemlandet instämmer Migrationsöverdomstolen i migrationsdomstolens bedömning att hennes berättelse om sådan verksamhet, mot bakgrund av de trovärdighetsbrister domstolen redogjort för i sina domskäl, inte kan läggas till grund för bedömningen av hennes skyddsbehov och att det inte gjorts sannolikt att det finns något samband mellan den påstådda verksamheten och vad hon uppger att hon blivit utsatt för. Hon är därför, med hänvisning till sin påstådda politiska verksamhet, inte att betrakta som vare sig flykting eller annan skyddsbehövande. Den fråga som då inställer sig är om hon är i behov av internationellt skydd i egenskap av flykting (könsspecifik förföljelse i form av sexuellt våld) eller alternativt skyddsbehövande (sexuellt våld som tortyrmotiv) av det skälet att hon är kvinna och som sådan riskerar, mot bakgrund av den allmänna situationen i DRK, att bli offer för sexuellt våld.

Migrationsöverdomstolen konstaterar inledningsvis att Europadomstolen och kommittén har gjort olika bedömningar när de prövat fall där personer från DRK hävdar att det, på grund av den generella situationen i landet, skulle innebära en konventionskränkning om de sändes tillbaka dit. Medan kommittén har kommit fram till att ett återsändande av en person inte kunnat ske till någon del av DRK har Europadomstolen för sin del dragit den motsatta slutsatsen, dvs. domstolen har ansett att det finns områden i landet dit en medborgare i DRK kan skickas tillbaka utan att det strider mot europakonventionen. Mot bakgrund av den relativt omfattande information om de allmänna förhållandena i DRK som tillförts målet är det Migrationsöverdomstolens uppfattning – i likhet med Europadomstolens – att det i och för sig finns områden där det en kongolesisk medborgare kan

återsändas, så även en kongolesisk kvinna, utan att det strider mot vare sig utlänningslagen eller Sveriges internationella åtaganden inom MR-området.

hävdar att hon är hemmahörande i i provinsen Orientale, som ligger i nordöstra delen av DRK. Hon hävdar vidare att hon blivit utsatt för tortyr och sexuella övergrepp av soldater under de tre månader år 2008 hon påstår sig ha varit frihetsberövad i sitt hemland. Som framgår ovan har Migrationsöverdomstolen emellertid redan konstaterat att hennes skyddsbehov ska prövas i förhållande till Kinshasa och i västra delen av DRK. Utredningen i målet när det gäller förekomsten och utbredningen av sexuellt våld mot kvinnor i DRK visar att den typen av våld – och i form av könsspecifik förföljelse respektive tortyrmetod – förekommer i DRK i nuläget men att utbredningen av företeelsen framförallt kan kopplas till de östra delarna av landet, som fortfarande plågas av lågintensiva konflikter i det tidigare inbördeskrigets kölvatten, och i viss mån till landets norra delar. hör hemma i en annan del av DRK, nämligen i de västliga provinserna. Hennes fruktan för förföljelse på grund av kön kan därför inte, i objektiv mening, anses välgrundad och hon är följaktligen inte att betrakta som flykting. Inte heller finns det grundad anledning att anta att vid ett återvändande till DRK skulle löpa risk att utsättas för tortyr eller annan illabehandling. Av den anledningen är hon inte heller att anse som alternativt skyddsbehövande. Den utredning hon har åberopat vad avser den illabehandling hon påstår sig ha utsatts för under år 2008 förändrar inte denna bedömning.

skyddsbehov prövas i förhållande till Kinshasa, DRK:s huvudstad i provinsen Kinshasa, och en stad i provinsen Bas-Congo. I dessa provinser råder det för närvarande varken väpnad konflikt eller andra svåra motsättningar. Hon kan därför inte heller betraktas som övrig skyddsbehövande.

Migrationsöverdomstolen har konstaterat att inte är i behov av internationellt eller övrigt skydd i Sverige. Hon kan därför inte

beviljas uppehållstillstånd här med skyddsbehov som grund. Hon är inte att betrakta som flykting och kan följaktligen inte heller beviljas den yrkade flyktingstatusförklaringen.

”Synnerligen ömmande omständigheter”

I Migrationsöverdomstolen har lagd tonvikten i sin argumentation på de förhållanden hon skulle komma att leva under om hon tvingades återvända till sitt hemland. Hon hävdar att det föreligger synnerligen ömmande omständigheter i hennes fall, särskilt med hänvisning till ”situationen i hemlandet”, och att hon därför ska beviljas uppehållstillstånd i Sverige med stöd av 5 kap. 6 § utlänningslagen.

Som migrationsdomstolen med hänvisning till Migrationsöverdomstolens praxis konstaterat är bestämmelsen i 5 kap. 6 § utlänningslagen av undantagskaraktär. Den kan också sägas vara sekundär i den bemärkelsen att det bara kan komma i fråga att tillämpa den om uppehållstillstånd inte har kunnat beviljas på någon annan grund, t.ex. på grund av flyktingskap. Att det förhåller sig så framgår redan av bestämmelsens inledning (”Om uppehållstillstånd inte kan ges på annan grund....”). Vidare ska det, som Migrationsverket har framhållit, göras en samlad bedömning av utlännings situation, vid vilken hans eller hennes hälsotillstånd, anpassning till Sverige och situation i hemlandet särskilt ska beaktas. Även detta framgår direkt av bestämmelsens ordalydelse. Utgångspunkten för bedömningen i detta sammanhang är vidare givetvis densamma vad gäller en persons hemvist som vid prövningen av personens skyddsbehov, vilket i fall innebär att hennes situation – inklusive situationen för hennes del i hemlandet – ska bedömas mot bakgrund av att hon är hemmahörande i den västra delen av DRK.

Migrationsöverdomstolen instämmer i de överväganden migrationsdomstolen har gjort beträffande hälsotillstånd, anpassning till Sverige och situation i hemlandet. I likhet med

migrationsdomstolen finner Migrationsöverdomstolen att det inte heller vid en samlad bedömning av omständigheterna i hennes fall finns förutsättningar i form av synnerligen ömmande omständigheter att bevilja uppehållstillstånd med stöd av 5 kap. 6 § utlänningslagen. överklagande ska därför avslås.

Domen får inte överklagas (16 kap. 9 § tredje stycket utlänningslagen).

kammarrättsråd
ordförande

kammarrättsråd

kammarrättsråd
referent
(skiljaktig mening)

föredragande

Skiljaktig mening

Kammarrättsrådet är skiljaktig och anför följande.

Jag instämmer i majoritetens bedömning fram till konstaterandet att
får anses ha gjort sannolikt att hon har sitt ursprung i DRK
och att hennes skyddsbehov därför ska prövas mot det landet. Härefter anser
jag att domskälen ska ha följande innehåll.

Migrationsöverdomstolen konstaterar att Europadomstolen och kommittén
har gjort olika bedömningar när de prövat fall där kvinnor från DRK hävdar
att det, på grund av den generella situationen i landet, skulle innebära en

konventionskränkning om de sändes tillbaka dit. Medan kommittén i de två tidigare nämnda avgörandena från den 14 maj 2010 (C/44/D/322/2007) respektive den 3 juni 2011 (C/46/D/379/2009) har kommit fram till att ett återsändande av en kvinna inte kunnat ske till någon del av DRK har Europadomstolen i den förut nämnda domen den 10 februari 2009 dragit den motsatta slutsatsen, dvs. domstolen har ansett att det finns områden i landet dit en kvinna kan skickas tillbaka utan att det strider mot europakonventionen (målet mot Sverige, appl. no. 47683/08). Migrationsöverdomstolen konstaterar i detta sammanhang att kommitténs bedömning av situationen för kvinnor i DRK är av senare datum än Europadomstolens.

Kommittén hänvisade i sitt avgörande från den 14 maj 2010 till två FN-rapporter, A/HRC/13/63 från den 8 mars 2010 samt A/HRC/13/64 från den 28 januari 2010, och uttalade följande. Enligt rapporterna råder alarmerande nivåer av sexuellt våld mot kvinnor, inte bara i konfliktområden utan över hela landet. Gärningsmännen är inte längre endast uniformerade personer utan också civila. I ljuset av detta fann kommittén att det är omöjligt att peka ut något speciellt område som skulle kunna vara ett säkert internflyktsalternativ. Kommittén ansåg att det förelåg grundad anledning att anta att kvinnan i målet skulle riskera att utsättas för tortyr vid ett återvändande till DRK.

I avgörande från den 3 juni 2011 konstaterade kommittén att allvarliga brott mot de mänskliga rättigheterna inklusive våld mot kvinnor fortsätter att äga rum över hela landet. Kommittén hänvisade bl.a. till en FN-rapport, A/HRC/16/27 från den 10 januari 2011, vari anges att sexuellt våld fortsätter att vara ett allvarligt bekymmer och trots myndigheternas ansträngningar för att bekämpa det hela är fenomenet vida spritt och drabbar tusentals kvinnor och barn. Kommittén noterade vidare att FN:s generalsekreterare i en rapport från 17 januari 2011, S/2011/20, uttryckt sin oro över den osäkra situationen, det våld och de brott mot de mänskliga rättigheterna som befolkningen i DRK har att möta. Kommittén fann att situationen i DRK, såsom den

dokumenterats i FN:s senaste rapporter, gör det omöjligt att peka ut någon speciell del av landet som kan anses säker för klaganden i hennes situation. Kommittén fann därför, med beaktande av att klagandens berättelse överensstämmer med kommitténs kännedom om den nuvarande situationen rörande de mänskliga rättigheterna i DRK, att det fanns grundad anledning att anta att klaganden vid ett återvändande skulle riskera att utsättas för tortyr.

Migrationsöverdomstolen konstaterar att det inte finns någon ovillkorlig skyldighet, mer än i det enskilda fallet, att respektera beslut meddelade av FN:s övervakningskommittéer. Med hänsyn till den folkrättsliga tyngd som beslut från kommittén besitter finns det ändå anledning att fästa avseende vid kommitténs uttalanden i den mån de ger uttryck för mer generella riskbedömningar.

Av de i målen aktuella FN-rapporterna framgår bl.a. att sexuellt våld är ett allvarligt bekymmer i DRK och trots myndigheternas ansträngningar för att bekämpa det hela är fenomenet vida spritt och drabbar tusentals kvinnor och barn. Någon relevant landinformation som talar mot slutsatserna i de nämnda FN-rapporterna har inte framkommit. Den i målet inhämtade landrapporteringen av senare datum bekräftar i stället nämnda bild.

Med hänsyn till de rådande förhållandena för kvinnor i DRK och med beaktande av kommitténs uttalanden, finner Migrationsöverdomstolen att
får anses ha gjort sannolikt att hon hyser en välgrundad fruktan för att hon, vid ett återvändande till DRK, skulle komma att utsättas för förföljelse. Förföljelsen har sin huvudsakliga grund i att
är kvinna, dvs. på grund av sitt kön, och inte kan påräkna myndigheternas skydd.
är därför att anses som flykting enligt 4 kap. 1 § utlänningslagen och ska förklaras vara flykting enligt 4 kap. 3 § samma lag. Hon har därmed rätt till uppehållstillstånd enligt 5 kap. 1 § utlänningslagen. Upehållstillståndet ska vara permanent.

**FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I STOCKHOLM**
Migrationsdomstolen

DOM
2010-11-30
Meddelad i
Stockholm

Mål nr
UM 13359-10
Enhet 29

KLAGANDE

Ombud och offentligt biträde:

MOTPART

Migrationsverket
Förvaltningsprocessenheten i Solna
Box 507
169 29 Solna

ÖVERKLAGAT BESLUT

Migrationsverkets beslut den 25 augusti 2009, se bilaga 1
Dnr.

SAKEN

Uppehållstillstånd m.m. enligt utlänningslagen (2005:716) – UtIL

DOMSLUT

Migrationsdomstolen avslår överklagandet.

Migrationsdomstolen fastställer ersättning till enligt
lagen (1996:1620) om offentligt biträde till skäligen 27 802 kr, varav 10 679 kr
för arbete, 6 240 kr för tidsspillan, 5 323 kr för utlägg samt 5 560 kr för
mervärdesskatt.

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
115 76 Stockholm	Tegeluddsvägen 1	08-561 680 00 E-post: forvaltningsrattenistockholm@dom.se	08-561 686 55	måndag – fredag 09:00-15:00

YRKANDEN M.M.

yrkar att hon ska beviljas uppehålls- och arbetstillstånd, flyktningstatusförklaring och resedokument. Som grunder anføres skyddsbehov och synnerligen ömmande omständigheter.

Till stöd för sin talan vidhåller i allt väsentligt vad som tidigare anförts hos Migrationsverket samt gör följande tillägg. Hon har gjort sannolikt att hon har sin hemvist i Hon talar inte bahema. Anledningen till att hon talar lingala på modersmålsnivå kan förklaras med att hon i princip är uppvuxen i Kinshasa. Hon överlämnade brevet till kommunkontoret i den 15 april 2008 och den 20 april 2008 arresterades hon. Det var i samband med att hon bjudits in till kommunkontoret som hon arresterades. Hon har inte något socialt nätverk i Demokratiska Republiken Kongo (nedan DRK) och hon vet inte var hennes familj befinner sig. Hon är traumatiserad till följd av de övergrepp hon utsatts för och hon hade svårt att på ett kronologiskt, detaljerad och sammanhängande vis sammanfatta sina asylskäl hos Migrationsverket.

Till stöd för uppgifter inges följande dokumentation.
 Rättsmedicinskt utlåtande, protokoll och fotodokumentation undertecknat Docent, spec i rättsmedicin, sjukhus, daterat den november samt den december 2009. Ett sammanfattande utlåtande undertecknat docent i allmän psykiatri, Leg psykoterapeut, från den december 2009. Två journalanteckningar från den november 2009.

Migrationsverket bestrider bifall till överklagandet och anför bl.a. följande. har inte gjort sin hemvist i sannolik. Det föreligger trovärdighetsbrister i ärendet. Migrationsverket ifrågasätter inte att utsatts för övergrepp. Omständigheterna bakom övergreppen är dock oklara.

Migrationsdomstolen har den 16 november 2010 hållit muntlig förhandling i målet.

har vid den muntliga förhandlingen anfört bl.a. följande.

Hon flyttade till Kinshasa 1988. Från 1993 reste hon mellan Kinshasa och

Hon fortsatte sina studier i och flyttade direkt till 2004.

Hon fick höra talas om MRS i av den person som är far till hennes två barn. Han uppgav att MRS var något för henne och att hon inte skulle glömma sitt ursprung. Själv var han inte medlem. Eftersom hon ville ansluta sig till

MRS flyttade hon till Hennes morbror hade redan flyttat till och tanken var att hon skulle träffa sin morbror där. Flytten till var således på grund av morbrodern. Hon vet inte varför morbrodern flyttade till

Hon frågade runt i för att få information om MRS. Hon bjöd in en person som bodde i närheten och personen bad henne ha ett möte med presidenten. Efter att hon träffat presidenten förstod han att hon kände till problematiken och hon blev medlem. Hon pratade swahili med sin mor när hon var liten. Hon pratade oftast lingala med sin morbror. Hennes morbror pratar också swahili men han var lärare i franska och därför pratade hon och morbrodern franska med varandra. Hon kunde inte prata swahili med kvinnorna i MRS eftersom hennes kunskaper inte var tillräckliga. MRS hade möte en gång i veckan och partiet kämpade bl.a. mot diskriminering och mot lendumilisens dödande och förföljelse av bahemafolket och tutsier.

Orättvisorna som MRS pratade om skedde i Nord Kivu men det var i som hon överlämnade brevet i receptionen. Orättvisorna är samma i som i Nord Kivu. Soldaterna kom och arresterade henne. De satte handfängsel på henne och ögonbindel. Hon såg inget och fördes till häktet. Hon fick hela tiden höra att hon skulle dö och att de väntade på en order för att döda henne.

Anledningen till att hon tidigare uppgett att hon först lämnade brevet och sedan blev inbjuden ett par dagar senare och då arresterades, kan förklaras med tidigare tolkproblem.

Migrationsverket har vid den muntliga förhandlingen alltjämt ifrågasatt den uppgivna hemvisten samt hennes behov av internationellt skydd.

DOMSKÄL

Tillämpliga bestämmelser

Genom anpassning av svensk lagstiftning till rådets direktiv 2004/83/EG av den 29 april 2004 (skyddsgrundsdirektivet) har ändringar gjorts i UtlL, som trätt i kraft den 1 januari 2010 (jämför SFS 2009:1542).

4 kap. 1 § UtlL angående flyktingar har bl.a. ändrats på så sätt att uttrycket ”utsatts” ersatts av ”riskerar att utsättas”.

4 kap. 2 § UtlL om skyddsbehövande i övrigt har delats upp i två paragrafer. Den ena – 4 kap. 2 § – innehåller bestämmelser som motsvarar direktivets bestämmelser om alternativt skyddsbehövande. Den andra paragrafen – 4 kap. 2 a § – innehåller bestämmelser om sådan skyddsbehövande som inte omfattas av direktivet – övrig skyddsbehövande.

Av 4 kap. 2 § UtlL framgår att en alternativt skyddsbehövande enligt denna lag är en utlänning som i andra fall än som avses i 1 § befinner sig utanför det land som utlänningen är medborgare i, därför att

1. det finns grundad anledning att anta att utlänningen vid ett återvändande till hemlandet skulle löpa risk att straffas med döden eller att utsättas för kroppsstraff, tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning, eller som civilperson löpa en allvarlig och personlig risk att skadas på grund av urskillningslöst våld med anledning av en yttre eller inre väpnad konflikt, och

2. utlänningen inte kan, eller på grund av sådan risk som avses i 1 inte vill, begagna sig av hemlandets skydd.

Första stycket 1 gäller enligt lagrummets andra och tredje stycke oberoende av om det är landets myndigheter som är ansvariga för att utlänningen löper sådan risk som där avses eller om dessa inte kan antas erbjuda trygghet mot att utlänningen utsätts för sådan risk genom handlingar från enskilda och även för en statslös utlänning som befinner sig utanför det land där han eller hon tidigare har haft sin vanliga vistelseort.

Identitet och hemvist

har inte lämnat in någon handling till styrkande av sin identitet. Mot bakgrund av omständigheterna i målet bedömer dock migrationsdomstolen att det får anses klarlagt att hon är hemmahörande i DRK och att hennes asylskäl ska prövas mot detta land.

har anfört att hon gjort sin hemvist i sannolik. Hon har dock inte med skriftlig bevisning styrkt eller gjort denna omständighet sannolik. Vad avser hennes berättelse noterar migrationsdomstolen följande. Även om hon lämnat olika uppgifter om när hon flyttat mellan olika städer och hur länge hon varit bosatt på olika platser, utgår domstolen från att hon är född i och att hon gått i skola samt utbildat sig i Kinshasa och Från sex till 23 års ålder har hon således varit bosatt i Kinshasa samt Domstolen noterar vidare att hennes modersmål enligt genomförd språkanalys är lingala, vilket inte ifrågasatts av som bl.a. anfört att hon i princip är uppvuxen i Kinshasa och därför talar lingala på modersmålsnivå. Av språkanalysen framgår att lingala normalt sett inte talas i

har lämnat olika uppgifter om vilka språk hon talat med sin mor och morbror. Hon har till Migrationsverket uppgett att hennes mor talade lingala samtidigt som hon under den muntliga utredningen förklarat att hon talade swahili med sin mor. Hon har enligt uppgift varit bosatt i fram till sex års ålder men hon talar inte bahema, vilket hennes föräldrar ska ha gjort. Hon har under den muntliga förhandlingen vid ett tillfälle anfört att hon talade lingala med sin morbror och vid ett annat tillfälle att de talade franska med varandra. Enligt migrationsdomstolens bedömning har hon inte lämnat tillförlitliga uppgifter i denna del.

har vidare uppgett att hon bott i från 2004 fram till flykten 2008. Med beaktande av att hon inte alls talar bahema och ytterst begränsad swahili, ifrågasätter domstolen att hon vistats i under denna period. Oaktat denna omständighet samt uppgiften att hon är född i står det klart för migrationsdomstolen att hennes anknytning till Kinshasa samt där hon utbildat sig samt varit bosatt under större delen av sitt liv, är betydligt starkare. har enligt domstolens bedömning inte lämnat sådana uppgifter att hon kan anses ha gjort sannolikt att hon har sin hemvist i Mot bakgrund av ovanstående finner migrationsdomstolen att hennes skyddsbehov ska prövas mot Kinshasa och där hon får anses ha sin hemvist.

Skyddsbehov

har anført att hon varit politiskt verksam och att hon frihetsberövats samt utsatts för övergrepp till följd av denna verksamhet. Förutom dokumentation från har inte lämnat in någon skriftlig bevisning till stöd för sitt skyddsbehov.

Av ingiven dokumentation framgår bl.a. att undersökningsfynden kan styrka att blivit utsatt för tortyr och misshandel på det sätt som hon berättat. Hon uppfyller kriterierna för posttraumatiskt stressyndrom.

Migrationsdomstolen finner inte anledning att ifrågasätta att utsatts för övergrepp, men konstaterar likväl att det är som genom sin berättelse ska göra sitt skyddsbehov sannolikt.

Migrationsdomstolen finner anledning att ifrågasätta berättelse och gör det mot bakgrund av följande. Hon har lämnat olika förklaringar till varför hon flyttade till 2004. Till Migrationsverket har hon uppgett att hon flyttade till för att söka efter sina släktingar. Till verket har hon även förklarat att hon hörde talas om en ny rörelse och därför flyttade till Under den muntliga förhandlingen har hon dessutom anført att hon skulle träffa sin morbror som hade åkt till i förväg. Anledningen till att morbrodern flyttade till känner hon dock inte till. Med beaktande av dessa svar är det oklart för domstolen av vilken anledning hon flyttade till

Hon har vidare förklarat att hon fick vetskap om MRS av en man i som inte själv var medlem men som uppgav att hon inte skulle glömma sitt ursprung. När hon sedan kom till frågade hon runt för att få information om rörelsen och en person i hennes närhet berättade för presidenten om hennes idéer. Domstolen finner att hon lämnat ytterst vaga uppgifter om hur hon kom i kontakt med MRS och på vilket sätt hon varit aktiv. Enligt domstolens bedömning är det anmärkningsvärt att en person som inte talar bahema och inte heller kan arbeta på swahili, utses till sekreterare

inom en rörelse som arbetar för bahemafolket. Det finns således anledning att ifrågasätta hennes politiska verksamhet.

har vidare förklarat att hon arresterades av myndigheterna i men har lämnat olika uppgifter om när och hur det gått till. Till Migrationsverket har hon uppgett att hon överlämnade brevet den 15 april 2008 till en soldat utanför kommunkontoret i Fem dagar senare blev MRS inbjuden till kommunkontoret och eftersom presidenten skickade fram henne var det hon som blev arresterad. Samma uppgifter framgår av överklagandet. Under den muntliga förhandlingen har istället anförts att hon arresterades samma dag som hon överlämnade brevet i receptionen på kommunkontoret. Omständigheten att MRS blev inbjuden fem dagar senare till kommunkontoret har hon vid detta tillfälle inte omnämnt. Anledningen till att hon lämnat olika uppgifter har hon delvis förklarat med tolkproblem. Domstolen fäster ingen vikt vid denna förklaring utan konstaterar att det är högst anmärkningsvärt att uppgifterna skiljer sig åt på detta sätt. Vad avser brevet har hon vidare förklarat att det skrevs med anledning av att lendumilisen dödade och diskriminerade bahemafolket och tutsier. Under den muntliga utredningen anförts att brevet lämnades till myndigheterna i men att de orättvisor som MRS tog upp i brevet pågick i Nord Kivu. Hon har sedan förklarat att det råder samma problem i som i Nord Kivu. Mot denna bakgrund finns det anledning att ifrågasätta hennes kännedom om förhållandena i Nord Kivu och i Province Orientale, där är beläget och där MRS enligt uppgift bedriver sin verksamhet för att stoppa lendumilisens diskriminering av bahemas och tutsier. Av vilken anledning MRS skulle verka i och samtidigt bemöta orättvisorna i Nord Kivu genom ett brev till kommunkontoret i har hon inte på ett trovärdigt sätt förklarat.

Migrationsdomstolen noterar att enligt uppgift suttit frihetsberövad under tre månader på grund av hennes arbete för MRS. Under denna tid ska hon ha utsatts för tortyr och sexuella övergrepp. Efter tre månader fördes hon till ett skogsparti och efter att en soldat kontaktat hennes morbror blev hon hämtad av honom. har uppgett att soldaten

kände hennes morbror men har därutöver inte lämnat någon förklaring till hur soldaten eller morbrodern kunde få henne fri. När hon frågat sin morbror har hon endast fått till svar att hon inte ska ställa några frågor. Att hon utan problem undkommit myndigheterna på det sätt hon anfört förefaller inte sannolikt.

Enligt migrationsdomstolens bedömning har _____ inte lämnat en berättelse som är allmänt trovärdig och rimlig. Att hon lider av posttraumatiskt stressyndrom och att hon enligt egen uppgift har haft svårt att på ett kronologiskt, detaljerad och sammanhängande vis sammanfatta sina asylskäl, kan inte förklara de trovärdighetsbrister som redovisats ovan. Hennes berättelse kan därmed inte läggas till grund för bedömningen av hennes skyddsbehov. Det finns således inget samband mellan hennes politiska verksamhet och vad hon anfört att hon blivit utsatt för. Vid en sammantagen bedömning finner migrationsdomstolen att _____ inte gjort sannolikt att hon, vid en framåtsyftande bedömning, är att anse som flykting enligt 4 kap. 1 § UtIL, alternativt skyddsbehövande eller övrigt skyddsbehövande enligt 4 kap. 2 och 2 a §§ UtIL. Hon ska därför inte beviljas någon statusförklaring eller resedokument.

Synnerligen ömmande omständigheter

Enligt 5 kap. 6 § första stycket UtIL får, om uppehållstillstånd inte kan ges på annan grund, tillstånd beviljas en utlänning om det vid en samlad bedömning av utlänningens situation föreligger sådana synnerligen ömmande omständigheter att han eller hon bör tillåtas stanna i Sverige. Vid bedömningen ska särskilt beaktas utlänningens hälsotillstånd, anpassning till Sverige och situation i hemlandet. Migrationsöverdomstolen har i ett flertal avgöranden konstaterat att tillståndsgrunden synnerligen ömmande omständigheter är av undantagskaraktär och bestämmelsen ska tillämpas restriktivt (se t.ex. rättsfallet MIG 2007:15).

För att uppehållstillstånd ska kunna beviljas vuxna personer av enbart medicinska skäl krävs att hälsotillståndet är synnerligen allvarligt, vilket givetvis också måste vara tillfredställande dokumenterat genom läkarintyg. För att bevilja uppehållstillstånd på grund av psykisk ohälsa måste medicinsk utredning ge stöd för att den psykiska ohälsan är så svår att tillståndet är livshotande (MIG 2007:35).

har genomgått en rättsmedicinsk samt psykiatrisk undersökning i november 2009. Av ingiven dokumentation från , framgår bl.a. följande.

Undersökningsfynden kan styrka att blivit utsatt för tortyr/misshandel på det sätt som hon berättat. Hon kan fortfarande känna smärtor i underlivet men har för övrigt inga bestående men av misshandeln. Hon uppfyller diagnosen för posttraumatiskt stressyndrom. Hon har dessutom starkt undvikandebeteende och tvångsmässigt beteende typiskt för personer som har blivit utsatta för våldtäkt i form av duschande och panikreaktioner när hon tänker på män eller ser militärer.

Migrationsdomstolen konstaterar att lider av fysiska och psykiska besvär. Enligt domstolens bedömning ger emellertid inte den medicinska undersökningen tillräckligt stöd för att hennes hälsotillstånd är synnerligen allvarligt. Av ingiven dokumentation framgår dessutom att , docent i allmän psykiatri, Leg psykoterapeut, endast träffat vid ett tillfälle den 24 november 2009. Att därefter varit i kontakt med psykiatrin på grund av psykisk ohälsa har inte anförts i målet.

Med beaktande av den medicinska utredningen är det enligt domstolens bedömning inte visat att har en livshotande somatisk sjukdom eller lider av så svår psykisk ohälsa att hennes tillstånd är livshotande. kan därför inte enbart på grund av medicinska skäl beviljas uppehållstillstånd med stöd av 5 kap. 6 § UtIL.

Migrationsdomstolen har därefter att bedöma anpassning till Sverige och hennes situation i DRK. Domstolen noterar att vistats i Sverige sedan juli 2008, vilket inte är en avsevärd tid. Inte heller är visat att hon anpassat sig till Sverige på sådant sätt som avses i bestämmelsen. har i denna del anfört att hon saknar socialt nätverk i DRK. Enligt domstolens bedömning saknas dock anledning att anta att är i avsaknad av ett socialt nätverk i Kinshasa eller där hon studerat samt varit bosatt under merparten av sitt liv. Vad avser situation i DRK är den enligt domstolens bedömning inte sådan att en utvisning dit framstår som olämplig vid en samlad bedömning av hennes personliga situation.

Migrationsdomstolen finner inte heller vid en sammantagen bedömning av omständigheterna i målet att det föreligger förutsättningar att med stöd av 5 kap. 6 § UtL bevilja uppehållstillstånd på grund av synnerligen ömmande omständigheter.

Någon annan grund för att bevilja uppehållstillstånd har inte framkommit. Överklagandet ska således avslås.

Ersättning till offentligt biträde

har förutom ersättning för arbete, tidsspillan och utlägg för tolk, tåg- och bilresor samt parkering, även yrkat ersättning för utlägg om 11 149 kr avseende medicinsk dokumentation från ,

Enligt 4 § lagen (1996:1620) om offentligt biträde betalar staten kostnader för bl.a. kostnader för utredning som är skäligen påkallad för att ta till vara huvudmannens rätt, om utredningen inte kan erhållas genom den domstol eller myndighet som handlägger målet eller ärendet.

deltagit. Föredragande i målet har varit

SVERIGES DOMSTOLAR

HUR MAN ÖVERKLAGAR - MIGRATIONSMÅL

Den som vill överklaga migrationsdomstolens dom/beslut ska skriva till Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen.

Skrivelsen ska dock skickas eller lämnas till förvaltningsrätten, migrationsdomstolen.

Överklagandet ska ha kommit in till förvaltningsrätten **inom tre veckor** från den dag domen/beslutet meddelades. Om domen/beslutet inte har meddelats vid muntlig förhandling och det inte heller vid en sådan förhandling har tillkännagetts när domen/beslutet kommer att meddelas, ska dock överklagande från utlänningen ha kommit in inom tre veckor från den dag då han eller hon fick del av domen/beslutet.

Om sista dagen för överklagande infaller på lördag, söndag eller annan allmän helgdag, midsommarafton, julafton eller nyårsafton räcker det att skrivelsen kommer in nästa vardag.

Dom/beslut om förvar överklagas på samma sätt. Ett sådant beslut får överklagas utan samband med ärendet i övrigt. Överklagandet är inte begränsat till viss tid.

Prövningstillstånd

För att ett överklagande ska kunna tas upp till prövning i kammarrätten fordras att prövningstillstånd meddelas. Prövningstillstånd meddelas om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas eller det annars finns synnerliga skäl att pröva överklagandet.

Om förvaltningsrätten beslutat om förvar i annat fall än efter överklagande av förvarsfrågan

krävs inte prövningstillstånd vid överklagandet till kammarrätten.

Om prövningstillstånd inte meddelas i ett mål där sådant krävs står förvaltningsrättens dom/beslut beslut fast. Det är därför viktigt att det klart och tydligt framgår av överklagandet till kammarrätten varför man anser att prövningstillstånd bör meddelas.

Skrivelsen med överklagande ska innehålla

1. den klagandes namn, personnummer, yrke, postadress och telefonnummer. Dessutom ska adress och telefonnummer till arbetsplatsen och eventuell annan plats där klaganden kan nå för delgivning lämnas om dessa uppgifter inte tidigare uppgetts i målet. Om någon person- eller adressuppgift ändras är det viktigt att anmälan snarast görs till kammarrätten,
2. den dom/beslut som överklagas med uppgift om förvaltningsrättens namn, målnummer samt dagen för beslutet,
3. de skäl som klaganden anger till stöd för en begäran om prövningstillstånd,
4. den ändring av förvaltningsrättens dom/beslut som klaganden vill få till stånd,
5. de bevis som klaganden vill åberopa och vad han/hon vill styrka med varje särskilt bevis.

Skrivelsen ska vara undertecknad av klaganden eller hans ombud. Adressen till förvaltningsrätten, migrationsdomstolen framgår av domen/beslutet. Om klaganden anlitar ombud ska denne sända in fullmakt i original samt uppge sitt namn, adress och telefonnummer.